

Nr 283.

Av herrar **Bärg** i Katrineholm och **Andersson** i Katrineholm, *i anledning av Kungl. Maj:ts proposition, nr 130, med förslag till lag om ändring i vissa delar av förordningen om kommunalstyrelse på landet den 21 mars 1862 m. m.*

I Kungl. Maj:ts proposition, nr 130, vid innevarande års riksdag hemställes bl. a., att riksdagen måtte antaga vissa ändrade bestämmelser i förordningen om landsting den 21 mars 1862 i avsikt att bereda utvidgad rätt att besluta om ersättning åt vissa landstingens förtroendemän. Propositionen har föregåtts av utredning verkställd av särskilt tillkallade sakkunniga. Dessa sakkunniga föreslå i fråga om traktamenten åt landstingsmän vid landstingssammanträde och resor till dessa sammanträden, liksom till vissa landstingens förtroendemän, att i fråga om traktamenten bestämmelserna i gällande resereglementes 3:dje klass skola lända till efter rättelse.

Departementschefen säger, rörande de föreslagna traktamentsbeloppen, sig icke kunna under nu rådande ekonomiska förhållanden tillstyrka den höjning som de sakkunnigas förslag innebär, utan anser i detta avseende nu gällande bestämmelser böra bibehållas. Ej heller böra, anser departementschefen, de dagtraktamenten som enligt landstingens beslut kunna utgå till dess förtroendemän, få sättas till högre belopp än de som föreslagits till landstingets ledamöter vid landstingssammanträde.

Ehuru vi dela de sakkunnigas uppfattning rörande traktamentsbeloppen vid landstingssammanträde, torde vad departementschefen anfört häremot, nämligen nu rådande ekonomiska förhållanden, och då ett bifall till sakkunnigas förslag innebär en höjning av nu ut-

gående traktamente, utgöra ett visst skäl att icke företaga ändring i gällande bestämmelser även om dessa äro otillfredsställande.

Evad det rörer traktamenten åt landstingens s. k. förtroendemän, anse vi däremot förhållandet vara något annorlunda. Några bestämmelser om rätt att tillerkänna dessa dagtraktamenten finnas icke nu. Oaktat detta är det en känd sak, att flera landsting funnit så starka skäl föreligga att tillerkänna sina förtroendemän någon ersättning för dem pålagt arbete mellan landstingssammanträdena, att de tillerkänts dagtraktamente trots detta saknar stöd i lag. Härvid torde i de flesta fall resereglementets 3:dje klass tillämpas. En bestämmelse i enlighet med den i berörda förordnings § 31 föreslagna, skulle därför i flera fall innebära en sänkning av nu utgående traktamenten. Då dessa belopp i och för sig, med hänsyn till de kostnader som med berörda uppdrag följa, måste anses mycket blygsamma, anse vi ett förbud att bestämma dylika belopp i fortsättningen, för den händelse landsting finner detta påkallat, icke vara till gagn. Det är också härvid att märka, att de sammanträden vid vilka de föreslagna traktamentena i de flesta fall komma att utgå, oftast måste föregås av ingående studium och utredningar av till behandling föreliggande frågor med därav följande arbete och tidsspillan, för vilket ingen ersättning lär komma att utgå.

Landstingets förvaltande organs uppgifter äro numera så krävande och mångskiftande, att personurvalet icke utan skada för det allmänna kan begränsas endast till sådana kretsar, där förmåga att göra ekonomiska offer finnas, synpunkter som ju ligga till grund för samtliga de i propositionen föreslagna författningsändringarna. Vi anse därför sådan ändring i den föreslagna lydelsen av § 31 av landstingsförordningen påkallad, att landsting må kunna besluta dagtraktamente åt i denna paragraf uppräknade förtroendemän, till belopp som högst motsvara traktamente enligt 3:dje klassen resereglementet. Därigenom att endast maximum anges, står det fritt för landsting att bestämma såväl lägre traktamente i allmänhet, som ock visst lägre belopp för person som bor å den ort, där sammanträde hålles eller då eljest minskade belopp befinnas motiverade.

I anslutning till vad sålunda anförts hemställes, att riksdagen måtte besluta,

att i den föreslagna § 31 av Kungl. förordningen om landsting den 21 mars 1862. 1 mom.

1:a stycket, sista delen följande må utgå: »Ej må
— — — — — nu är sagt», samt ersättas av:
»Ej må dagtraktamente eller reseersättning sättas
till högre belopp än motsvarande det som utgår
enligt Kungl. resereglementet 3:dje klassen.»

Stockholm den 7 april 1923.

A. J. Bürg
i Katrineholm.

Karl Andersson
i Katrineholm.